

Stezka vlka završila svou historii

Motto:

Na zdraví muže, jenž se nachází dnes v noci na stezce; nechť mu zásoby vystačí; nechť jeho psi vydrží dlouhý pochod; nechť ani jedna sirka nepřijde nazmar!

Jack London, Syn vlkův

Psal se rok 2002. Kynologický sport zvaný dogtrekking znalo jen pár zasvěcených a jeho historie byla v plenkách. V říjnu téhož roku jsem podnikl s „duchovním otcem dogtrekkingu“ Monte Kvasnicou a našimi malamuty Framem a Blackem hřebenovou túru Jeseníky. A právě tehdy a tam se mi, na hřebenech mezi Šumárníkem, Keprníkem, Švýčárnou a Františkovou myslivnou během ledově studené vichřice, zrodil v hlavě nápad na Stezku vlka. Právě po konzultaci s Montem jsem se rozhodl přivést dogtrekaře a jejich psy do mých oblíbených hor a seznámit je s jejich krásou. Od myšlenky k realizaci 1. ročníku vedla ještě dlouhá dvanáctiměsíční cesta. Ovšem ani jeden z nás tehdy netušil, že vzniká něco výjimečného, co mi minimálně na deset let otočí život na ruby a zapíše se do dějin dogtrekkingu ...

2003 Návrat na samý začátek

V říjnu roku 2003, po několikaměsíčním vyjednávání s úředním šimlem (kdy už jsem

vše málem vzdával), stálo na startu 1. ročníku dogtrekkingu Stezkou vlka 48 statečných lidiček z celé republiky s téměř šedesátkou natěšených psů. Obě dvě etapy (25 a 42 km) začínaly a zároveň končily na chatě U Pelikána v Koutech nad Desnou a vedly nejnámějšími hřebenovými partiemi Hrubého Jeseníku. Pravidla dogtrekkingu se ještě krystalizovala (minimálních 80 km v té době ještě neplatilo), takže jen s dvěma etapami měli někteří „pravověrní“ problém. Toho roku proběhly tři dogtrekové akce: jarní Stopa strejdy Šeráka, podzimní Stezka vlka a závěrečný Osamělý vlk na Třech studních. Reportáž z prvního ročníku Stezky vyšla symbolicky právě ve Fauně.

2004 Osudové setkání

Léta zimních i letních dovolených strávených v Jeseníkách jsme každoročně určili

při trasování dalšího ročníku. Po úspěšné premiéře se tedy Stezka vlka v následujícím roce 2004 vydala k vodopádům Bílé Opavy. Trasa se skládala opět ze dvou etap se základnou na chatě U Pelikána, tentokrát ale už s délkou 51+42 km. Při tradičním „kolečku“ vyjednávání s úřady a majiteli pozemků, jsme se tehdy ale seznámili s velmi příjemným a milým starostou Loučné nad Desnou Ing. Pavlem Martínkem. Jak budoucnost ukázala, toto seznámení bylo pro Stezku, potažmo její účastníky, klíčové. Ač rozený „Prostějovák“, je pan starosta zapáleným patriotem jeseníckého kraje a vášnivým znalcem místní historie. Díky vzájemným sympatiím pomohl v budoucnu vyšlapat Stezce vlka nejednu „cestičku“.

2005 Hořké fiasko

Postupně jsme myšlenku našeho dogtrekkingu rozšířili na putovní. To znamená, že jsme každý rok chtěli se Stezkou vlka navštívit jinou zajímavou lokalitu v republice. Pro rok 2005 padla volba na poměrně neznámé Broumovské stěny. Natrasovali jsme desítky nádherných kilometrů, CHKO, hostinští i sponzoři nám šli na ruku. V dogtrekkingu historicky poprvé jsme měli plánovaný povinný bivak na soukromém pozemku, mezi dvěma etapami. Pak ale, při 136 přihlášených, tři týdny před startem přišla studená

Červenohorské sedlo protála Stezka vlka mnohokrát.

S Loučnou za zády.

Pohodička na kontrole a nezbytný chleba se sádlem.

sprcha. Všemocný nájemce honiteb si na lesích prosadil zákaz naší akce. Přece si do lesa nepustí takovou „pakáz“, jako jsou pejskaři! Ač jsme třetí ročník Stezky vlka byli nuceni oficiálně zrušit, podle itineráře zveřejněného na internetu, její trasu prošla téměř třicítka nadšenců. I proto jsme tedy třetí ročník nevyřadili.

2006 Zpět ke kořenům

Jako organizátoři jsme si polkli hořkou pilulku, ustoupili od dovětku putovní a pokorně se vrátili do Jeseníků. Čtvrtý ročník Stezky vlka částečně sestoupil z hřebenových výšin a nasměroval své kroky k rašelišti Skřítek. Na druhém ročníku jsme se seznámili s Tombrem a Ivou z nedalekých Rudoltic. Tombrovy nezměrné znalosti v oboru informatiky, které nám neprozřetelně nabídl, z něj udělaly klíčového organizátora Stezky v dalších letech. Vždyť téměř veškerá organizační administrativa se přesunula na internet, a kdo si nepořídil webové stránky, jako by nebyl. Díky Tombrovi a Ivě jsme také pro čtvrtý ročník získali skvělé zázemí pro povinný bivak v areálu bývalého junáckého tábora. Na taneční průběh tehdejšího bivaku a ideální počasí se vzpomíná dodnes. Povinný bivak se stal v budoucnosti nedílnou součástí Stezky vlka a prvkem, který ji odlišoval od ostatních republikových akcí.

Vznikající seriál MČR v dogtrekkingu už měl v tom roce sedm dílů v různých lokalitách Česka. V cíli čtvrtého ročníku čekala, především psi účastníky, novinka – Psí raut s neomezenou konzumací granulí a konzerv od českého výrobce Fitmin.

2007 Měníme základnu

Po několika krásných letech opouštíme zázemí chaty U Pelikána v Koutech a pro snazší start k novým tratím se přesouváme na druhý konec Koutů do penzionu Annín. Dvě etapy s drsným převýšením opět křížují

A punčové řezy byly skutečně k mání...

masiv Hrubého Jeseníku. Pro povinný bivak mezi etapami skvěle posloužil multifunkční areál (respektive paintballové hřiště) velkoryse poskytnutý obcí Loučná nad Desnou. Součástí bivaku je opět taneční večer v podání folkrockové kapely „Řezníků“, kteří nám dělají společnost už od prvního ročníku. Termín Stezky vlka se opět kryje se slavnostmi Dřevosochání v Loučné a obě akce se vhodně vzájemně doplňují. Tentokrát i muzikanty. Už v loňském roce se tradiční počet startujících týmů ustálil těsně pod stovkou.

Povinný bivak sblíží lidi i psy a zároveň pro- věřuje připravenost.

Také účast více jak šedesáti plemen psů se stává standardem. Kromě tradičních Slováků máme ve startovním poli poprvé i Rakušany.

2008 Exkluzivní paprsek

Trasa šestého ročníku Stezky vlka se „natahla“ do sousedního, přesto spřízněného pohoří k vrcholu Králického Sněžníku. Extrémně dlouhá (56 km) a náročná první etapa končila na povinném bivaku v okolí legendární horské chaty Paprsek. Náš dogtrekking si tak připsal další prvenství se základnou pro bivak v nadm. výšce 1007 m. Jak to tak na horách a možná že ještě víc v Jeseníkách bývá, závěr prvního dne a noc se vyznačovaly prudkou změnou počasí a vytrvalým deštěm, který dokonale prověřil povinnou výbavu zúčastněných. I vzhledem k této situaci jsme museli ocenit skvělý přístup majitelů chaty manželů Mikových i jejich personálu. I díky nim patřil tehdejší večer k tomu nejlepšímu, na co věrní Stezce vzpomínají. Základním táborem, místem startu a cíle se pro několik nejbližších let stal dokonalý obecní areál nedaleko Rybářské bašty v Loučné nad Desnou. Také v tomto roce se konal oblíbený Psí raut, tentokrát už s nejvyšší řadou Fitminu. Aby páničci nepřišli zkrátka, napekla pro ně manželka po nocích více než stovku obřích lineckých koleček a punčových řezů. K tradičnímu obcer-

Řezníci – kapela, která nikdy nezklamala.

Psí raut byl vždycky skvělá zábava.

René Ravnogorac Kazda, jeden z patriotů Stezky vlka - nevynechal jediný ročník!

stvení (horkému čaji, rumu a tatrankám) na „živých“ kontrolách poprvé přibývá chléb se sádlem, praženou cibulkou, slaninou a okurkou, který se postupem času stal legendou. Také máme první účastníky z Německa a seriál MČR došplhal k desítce akcí.

2009 Změna je život

Snad kvůli drobným problémům s myslivci, snad proto, že jsem se patrioticky chtěl pochlubit rodným krajem, přesunuli jsme sedmý ročník Stezky vlka výjimečně na Hornosvrateckou vrchovinu. Konkrétně do ideálně položeného rekreačního střediska v Hamrech pod romantickým hradem Svojanovem. Nečekaná změna lokality přinesla Stezce zvýšený počet účastníků. Členitá krajina, protkaná malebnými vesničkami a okoreněná výhledy z rozhleden, měla mezi dogtrekaři velký úspěch. Povinný bivak na sjezdovce v Hlubokém se konal pod hvězdnatou oblohou a Řezníci hráli až téměř do ranního startu druhé etapy. V kraji, který je proti Jeseníkům daleko hustěji osídlený, nás všechny mile překvapil vstřícný přístup místních lidí. Určitě největší pozornost poutala Šárka Mikolášová se svou šestičlennou dokonale zvládnutou smečkou has-kounek u pasu.

2010 Menší kopečky mají také své kouzlo

Ačkoliv základna osmého ročníku zůstala v Jeseníkách v Loučné nad Desnou, trasa se obrátila více na západ a zmapovala Hanušovickou vrchovinu. Poprvé v historii Stezky vlka jsme upustili od povinného bivaku a pojali náš dogtrekking systémem start-cíl, tedy systémem na ostatních akcích obvyklým. Pro ty, kteří absolvují dogtrek na jeden zátaž, to byla nová výzva. Obdivuhodné výkony tomu

odpovídaly a v dogtrekařské komunitě se pomalu začala vyčleňovat vytrvalostní špička. Nejrychlejší zdolává 94 km dlouhou trať za necelých 15 hodin! Na druhou stranu toto pojetí rozmělnjuje kolektiv a mnozí se tak za celou Stezku vidí jen na startu a pak za dva dny v cíli. Jeden z hlavních sponzorů, Fitmin, nás nepřestal mile překvapovat: Na závěrečný Psí raut přiváží nejen nepřeborné množství granulí a konzerv, ale i skvělé koláče pro lidské účastníky!

2011 Na hranici možností

Ano, devátý ročník se svou délkou 105,5 km byl sice nejdělsí Stezkou v historii,

Kočárková byla letos milou novinkou.

ale také skutečně na hranici možností. A to jak možností časových (doprovodný program jsme zvládali jen s obtížemi), tak na hranici fyzických sil účastníků. V cíli jsem si vyslechl, mimo občasné proklínání, mnohé volání po trasách okolo 90 km. Asi se to skutečně okolo té stovky kilometrů nějak psychicky i fyzicky láme... Ovšem pro nás prodloužení trasy znamenalo dostat se ze zavedené základny v Loučné dál do nových lokalit kolem Vrbna pod Pradědem. To vše non-stop, bez povinného bivaku. Řada zahranič-

Na hřebenech Jeseníků bylo při desátém ročníku hodně nevlídno.

ních účastníků dorazila do Loučné s celými rodinami, nakolik se jim v Jeseníkách zalíbilo. I pro ně byla určena novinka: Ačkoliv i v minulých ročnících byly vždy připraveny oficiální varianty zkrácení tratě, v roce 2011 byla poprvé vyhlášena samostatná doghikingová (kratší) varianta Stezky vlka. Kromě už zde zabydlených Rakušanů, Slováků a Němců, premiérově dorazili i zástupci polského dogtrekkingu. V závěru devátého ročníku Stezky vlka jsme se tedy dohodli na obrysech mezinárodního seriálu nazvaného Eurodogtrekking 2012.

2012 To nejlepší na závěr

Jubilejní desátý ročník Stezky byl představením klíčových míst Jeseníků a průřezem toho nejlepšího, co se v předchozích ročnících povedlo. Pravda, počasí si s námi trochu pohrálo - nechybělo sluníčko, ale také vydatný déšť (ostatně jako skoro vždy!). Pro rekordní počet přihlášených z pěti zemí (skoro 150!) jsme měli připraveny tři varianty tratí: Long - optimálních 85 km, Doghiking - 46 km a Kočárková s odborným výkladem pana starosty - 6 km. Na hlavní trase se nacházela Františkova myslivna, Ovčárna,

legendární Švýcárna, Červenohorské sedlo, Keprník, Šerák a také nezapomenutelný Paprsek. Nechyběly živé kontroly, chléb se sádlem (všemi vychvalovaný), rum či bohatý Psí raut se skvělými koláči od Fitminu. Stylovou dřevěnou budovu Tančírny v Loučné nad Desnou opět rozezněly tóny kapely Řezníků. Zlatým hřebem večera bylo promítání fotografické slideshow z proběhnutých deseti ročníků. Našel se tam opravdu každý.

Za deset let se v organizačním týmu vystřídal celá řada báječných lidí. Jádro od samého začátku tvořila naše rodina, synové, jejich přítelkyně

Stezka vlka končí - děkujeme kamarádi.

a kamarádi. První čtyři roky nám moc pomohli, především na kontrolách, manželé Olšákovi z klubu Dlouhých chlupatých ocasů, který původně Stezku zaštiťoval. Mimo zmiňovaného Tombra, přibyl Láďa Černoch – spolehlivý odvoz „odpadlíků“. Poslední tři ročníky si nedovedeme představit bez obětavé rodiny Fochlerovy. Nesmím zapomenout na pana doktora Zdeňka Wetterera,

kteřý celá ta léta bděl nad psím i naším zdravím. Jen v posledním ročníku předal žezlo své žačce Martě. Bez téhle báječné party by Stezky vlka nebylo a já jim tímto, i jménem všech, kdo na Stezce stanuli, moc děkuji.

Soudě podle ohlasů, byl desátý ročník Stezky vlka důstojným zástupcem České republiky v seriálu Eurodogtrekking. Ten v nejbližších dnech vyvrcholí finálovým dí-

lem v polské Brenně. Jubilejním desátým ročníkem dogtrekking Stezkou vlka završil svou oficiální historii. A to přesně v duchu hesla „v nejlepším se má skončit“. Více na www.stezkou-vlka.dogtrekking.info, www.eurodogtrekking.eu.

*text: Vladimír Páral,
foto: archiv Stezky vlka*